

kdy už po těchto stěnách nebude ani památka. Stejně jako po nás všech, mimochodem.“ Koutky jeho úst se mírně zvedly.

Vasilisa úkosem pohlédla na otce. Zajímalo ji, co tím vlastně Severin starší myslí. Buďto byl tak daleko v budoucnosti, kdy už po zámku opravdu nemohlo být ani památka, nebo zná přesné datum jeho úplného rozboření. Jak mocný je asi otec časoděj? Může svobodně cestovat v budoucnosti, a tím pádem ji tak dobře znát?

Severin starší zatím vstoupil do tunelu, ve kterém se rázem rozsvítily neobvyklé svítelníky. Matně bílé kulaté lampičky ozářily celý prostor jako planoucí hvězdy noční nebe. Od kamenných zdí se odrážela načervenalá tlumená záře, která se mísila s bělavým světlem lamp a dávala celému prostoru jakési zvláštní iluzorní osvětlení. Vasilisa měla na okamžik dojem, jako by se nacházela v jednom z těch přelétavých ranních snění, kdy je vždycky tak těžké odlišit sen od skutečnosti.

Otec přidal do kroku a Vasilisa se snažila mu stačit, takže v jedné z několika zatáček neodhadla vzdálenost, a když Severin starší nečekaně zastavil, přistála mu na zádech.

„Opatrně,“ varoval ji. „Teď vstoupíme do obrovského sálu, přes který vede dost vratké schodiště. Jeden chybný krok vedle – a spadneš a navždy zmizíš v černé vodě. A co když se zrovna nenajde žádný hloupý a lehkovážný kluk, který umí zpomalovat čas... Mimochodem, tehdy jste měli obrovské štěstí a veliký Čas byl na vaší straně.“

Vasilisa pochopila, že naráží na Feše, který jí pomohl utéct ze zámku tajným východem pod vodou. Ale ve skutečnosti je tehdy všechny zachránila Diana proměněná v rusalku, která jim poradila, aby plavali za modrým světlem. Ach, Diano, Diano...

Vasilisa se podívala otci přes rameno a ztuhla. Před nimi se rozprostíralo dlouhé úzké schodiště, které vedlo někam hluboko dolů. Jeho stupínky i zábradlí zářily přízračným, jasně zeleným světlem, jako by byly omotané tenkými neonovými šňůrami.

Úzký pásek světla ze všech stran zahalovala černočerná tma a nebylo jasné, kde je konec a kde začátek, jako by se schodiště táhlo otevřeným vesmírem.

Severin starší udělal několik kroků, otočil se k dceři a nabídl jí ruku. V tom zvláštním osvětlení vypadal jeho obličej jako nereálná děsivá maska. Vasilisa nechtěla před otcem vypadat jako zbabělec, chytla ho tedy pevně za ruku a neohroženě vykročila na první stupínky.

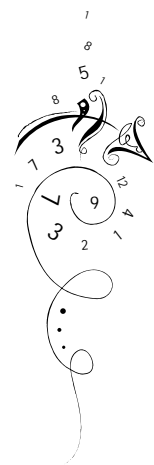
„Je to vzácný přírodní korál neobvykle syté barvy,“ pronesl Severin starší a opatrně našlapoval. „Velmi drahocenný druh... Byl sem dovezen z velké dálky speciálně pro výzdobu některých architektonických prvků. Díky červenému vzoru korálu je schodiště dobře vidět ve tmě, a když má hodinář hlavu na správném místě, nezabloudí a dokáže se po něm vrátit zpátky na zámek. Tenhle materiál navíc dobře uchovává čas, takže se voda nedostane přes schodiště. Vidíš, jako bychom byli ve vzduchové trubici.“

Vasilisa uhnula pohledem, protože vůbec nechápala, o čem otec mluví. V ten moment se jí zatajil dech: kolem nich se mírně vlnila temná, vazká, kalná voda bez jediného záblesku světla, taková, jaká může být jen ve velké hloubce. Když se pořádně rozkoukala, všimla si hranice mezi vodou a vzdušným prostorem schodiště a dostala opravdový strach.

„Opatrně, Vasiliso,“ zopakoval zádumčivě otec. „Černá voda dokáže být zrádná... Šlápneš vedle, dostaneš se do jejího časového pole – a tlak tě rozmáčkne na placku.“

Severin starší po tak děsivém varování pomalu pokračoval vpřed, jako by se procházel parkem. Vasilisu stálo obrovské úsilí, aby se nedala na útek. Po kratinkém zaváhání však vyrazila za otcem, protože jí bylo naprosto jasné, že sama se odsud těžko dostane.

Stupínky pod nohama trochu pružily a schodiště se zdálo být nekonečné.

„A kam to jdeme?“ zeptala se nedočkavě Vasilisa.

„Uvidíš.“

Severin starší ji najednou zatáhl za ruku do tmavého výklenku. V ten okamžik se za nimi spustila těžká černá opona, která jim odřízla cestu zpět.

Nad jejich hlavami vzplál jasný mihotavý plamen v kulaté svítelně a Vasilisa musela zamrkat, aby si zvykla na světlo.

„Jsme ve výtahu,“ vysvětlil jí otec.

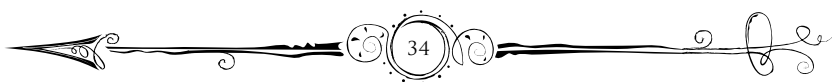
A opravdu, kabina začala pomalu klesat. Vasilisa otce potají pozorovala, ale jeho tvář byla stále chladná. Zajímalo by ji, jestli se do toho podzemí dá dostat i nějakým zrcadlem v domě. Ale proč by ji pak otec vedl tak zdlouhavou cestou?

Černá opona se pomalu vytáhla a vpustila je do velkého sálu osvětleného přízračným modrým světlem.

„Vítej v Sále žalostných kamenů,“ oznámil Severin starší. „Na nejtajnějším místě našeho zámku. Dovedu si představit, jakou radost by měl tvůj dobrý známý Konstantin Lazarev, kdyby zjistil, že tu sbírám spáče.“

Vasilisa se na otce užasle podívala: o čem to mluví?

Před nimi se táhly dvě řady kamenných soch okřídlených lidí, které vytvářely dlouhou galerii. Byli mezi nimi muži v pyšných majestátních pózách, někteří se střelou v ruce napřažené k útku. Jiní měli sepnaté ruce v prosebném či zoufalém gestu. Byly tu ženy v honosných rozevlátých šatech obratně vytesaných do těch nejjemnějších záhybů a detailů kraje. Vasilisa si s údivem prohlížela krásné tváře s jemnými harmonickými rysy, které všechny bez rozdílu vypadaly tak oduševněle... Najednou její bystrý pohled upoutaly kamenné sochy dětí, chlapců i dívek ve zvláštních úborech. Některé byly ještě úplně malinké. Vasilisu obzvlášť zaujal chlapec s dlouhými kudrnatými vlasy. Vypadal asi na deset let, paže měl složené na hrudi, jako by o něčem přemýšlel právě ve chvíli, kdy zkameněl.

V přízračně rudém světle korálových zdí měly bílé sochy nádech dorůžova, což ještě umocňovalo už tak děsivý dojem. Vasilisu však nejvíc ze všeho ohromilo to, že tváře těch lidí vůbec nevypadaly jako z kamene. Naopak se zdálo, že všichni *spáči* jenom na okamžik znehybněli.

„Kdo jsou ti lidé?“ zašeptala sotva slyšitelně.

„Hodináři,“ odpověděl tiše Severin starší. „Ti, kteří stáli v cestě Řádu výjimečných.“

„Jsou... mrtví?“

„Dávno.“

Vasilise přeběhl mráz po zádech. Ti lidé vypadali, že spí, ale jsou naživu. Jako omámená šla dál a dál a snažila se nevynechat ani jednu sochu v tom příšerném sále.

Vasilisa se mimoděk zastavila u sochy muže a ženy... Drželi se pevně za ruce. Muž měl dlouhé vlnité vlasy, přímý, ale nepřítomný pohled a hořký úsměv, který mu vytvaroval dolíčky ve tvářích. Jako by se smířil s tím, co se stalo, a přestal se bránit. Žena byla velmi krásná. Měla velké smutné oči, jemné rysy v obličeji, vystouplé lícní kosti a rty pootevřené v úsměvu. Její husté dlouhé vlasy jí v ladných lóknách padaly na ramena. Dívala se do dálky, jako by si ničeho kolem sebe nevšimla. Za jejich zády se rozprostírala široká křídla s ostrými hranami.

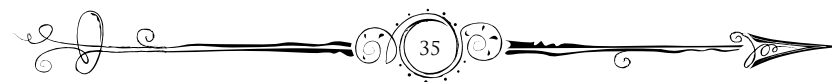
„Proč se drží za ruce?“

Severin starší byl už o něco napřed, ale Vasilisina otázka ho přiměla se vrátit. Přejel pár utkvělým ostražitým pohledem, pak se obrátil na dceru a podíval se jí přímo do očí, jako by se pokusil uhádnout, na co myslí.

Uplynula dlouhá minuta, než jí odpověděl.

„Zemřeli spolu.“

„Ale kdo to je?“ Vasilise se zachvěl hlas. Naplnila ji hluboká lítost k těm dvěma neznámým lidem.

„Nespěchej s lítostí,“ pronesl přísně Severin starší, který uholdl, na co myslí. „Nevíš, co spáchali a proč za to byli tak krutě potrestáni.“

„A ten kudrnatý chlapec?“ vzpomněla si Vasilisa. „Taky se něčím provinil? Vždyť je ještě tak malý..“

„Nemůžu vědět o všech v sále.“

„A hodně z nich jsi ty..“ Vasilisu rozrušením zradil hlas i odhodlání, a tak zmlkla.

Otec ji znovu pochopil.

„Nepokoušej se mě na to ptát,“ pronesl chladně. „Stejně bys nedostala přímou odpověď.“

„Ale proč jsou všichni v tomto sále?“ vyhrkla Vasilisa. „K čemu?“

Bojácně se podívala na sochy.

„Ty to nechápeš,“ otec zamračeně přimhouřil oči. „Ano, jsou to hodináři, kteří navždy zkameněli. Ale každá tahle socha je jen kopie, obraz člověka, jednoho okamžiku v jeho osudu. Začasování je strašný čin. Úplně zničí lidský osud a zanechá jen jeden nepatrný okamžik, obraz, výjev... Zvláštní souhrou času je to obvykle ten nejoduševnělejší moment v životě. Určitě sis všimla, že všichni lidé v tomto sále jsou svým způsobem krásní. Vidíš jejich rovná záda, hrdě vztyčené brady, odvážné a nezkratné pohledy, ušlechtilá gesta... Dokonce i ten nejpodlejší člověk je schopen alespoň jednou v životě vykonat něco šlechtného. Proto, když někdo někoho začasuje, vyrývá tak z jeho srdce ten nejlepší a nejvznešenější okamžik jeho života... Tento sál slouží jako připomínka toho, že osud kohokoliv z nás se může kdykoliv zastavit, jako se to stalo těmto nešťastníkům, proto je třeba mít se vždy na pozoru... Chodím do tohoto sálu často.“

„Takže oni jsou úplně všichni začasovaní?“

„Svým způsobem ano..“ Otec úkosem pohlédl na Vasilisu. „Díváš se na lidi, před kterými někdo nakreslil ohnivý kříž.“

Jejich osudy jsou navždy smazány z plátna času. Vše, co je drží v našem světě, jsou jen vzpomínky jejich blízkých, ale i ty brzy vyblednou a spojení s minulostí postupně zeslábne, až se úplně vytratí.“

„Tak proto se ten sál jmenuje takhle? Sál žalostných kamenů..“ Vasilisa se zachvěla. Najednou se jí zdálo, že místo kamených soch vidí dlouhé řady náhrobků.

„Mnozí z nich byli odsouzeni Eleninou rukou,“ pokračoval najednou otec. „Je totiž na tyhle efery mistr... A právě proto jsem tě sem, na toto tajné místo, přivedl. Vasiliso, musíš si konečně uvědomit, že Elena Mortinová je pro tebe nebezpečný protivník. Nesmíš s ní bojovat, odmlouvat jí ani ji dráždit. A teď běž a dobře si je všechny prohlédni.“

Vasilisa si nedovolila neuposlechnout a udělala malinký krůček, potom ještě jeden a ještě... Šla podél mlčenlivých soch, prohlížela si strnulé obličejové tváře lidí, kterým byl odepřen jejich čas a osud. Otec jí kráčel v patách a nepokrytě pozoroval dceřiny reakce. Vasilisa se snažila nevšímat si toho, a tak si začala prohlížet křídla spáčů. I když v ponurém červeném světle se všechna kamenná křídla zdála být stejná, lišila se tvarem a vzorem na lemování, skvrnami, žilkováním a výplní. Všechna vypadala velmi lehká, křehká, až průhledná, jako by byla utkána z nejtencího vlákna. Vasilisa si všimla, že mnoho soch má po šesti křídlech.

„Je tady hodně víl,“ pronesla a otočila se na otce.

„To máš pravdu,“ potvrdil jí. „Během poslední války hodinářů, víl a furií Řád nezahlélel.“

„To znamená, že Diana taky..“ Vasilisa neovládla své rozrušení a hlas se jí zachvěl.

„Ano, Železná klíčnice taky zkameněla,“ ujistil ji lhostejným tónem otec. „Přesněji řečeno, brzy se takto promění. Usnula navěky, a proto je v podstatě nemožné ji zachránit. S každou hodinou

naděje na záchranu slábnou, protože její duch se stále vzdaluje od jejího časového koridoru.“

„Ale nějaká možnost přece musí existovat?!“ vykřikla zoufale Vasilisa. „Víly určitě vědí, jak ji zachránit, nebo ne?“

„Není pochyb o tom, že osudem Diany Fréziové jsou nejvíce ze všech znepokojené obyvatelky Bílého zámku v Čarodolu,“ odpověděl Severin starší. „Tak ať se jí pokusí zachránit samy. I když, půjde to dost těžko bez její časodějnické střely, kterou teď... má u sebe paní Mortinová.“

Vasilisu otcův výrok šokoval.

„Ale proč?! Jak k tomu došlo? Přikaz jí, ať ji vílám okamžitě vrátí, tebe přece poslechne!“

Otec obrátil oči v sloup, jako by litoval, že musí ztrácet čas diskusí s tak nechápavým dítětem.

„Časodějnická střela začasované víly je záruka našeho společného světa, Vasiliso,“ vysvětloval jí trpělivě otec. „Když jim střelu vrátíme, víly se nám pomstí. Vypukne válka, která bude trvat kdovíjak dlouho, a nám se nikdy nepodaří rozluštit, kde se nachází Rozeklaný zámek. A hlavně, i s časodějnickou střelou by bylo velmi těžké vrátit Dianě Fréziové život. Jinými slovy, s přihlédnutím ke všem okolnostem je vždycky lepší zvolit ze dvou nepříjemností tu menší.“

„Tak proto víly nepřijedou na slavnost,“ pronesla zachmuřeně Vasilisa.

„Ano... Ale stejně se s nimi budeme muset usmířit.“ Severin starší přešel zamyšleným pohledem po řadách mlčenlivých soch. „Dříve nebo později.“

„Ale co bude s Dianou?“ znovu se sklíčeně zeptala Vasilisa. „Zatímco vy si řešíte vaše záležitosti, ona stále... spí.“

Otec chvíli mlčel.

„Vrátíme život jedné víle, a záhy zemřou tisíce jiných,“ pronesl nakonec. „Ty bys s tím souhlasila, Vasiliso? Co myslíš? Není

lepší obětovat jeden život, ale zabránit nové bitvě? Ty nemáš představu, co je to válka, proto nemáš právo soudit ty, kdo válku zažili a viděli.“

Dívka sklesle mlčela. Otcovy argumenty byly neprůstředelné a Vasilisa mu neměla co namítnout. Ale vzdát se nehodlala. Pořád zbývala naděje, že jí otec brzy pustí s Lazarevem za vílami a v Čarodolu se dozvedí pravdu... Možná že víly už mají dávno vymyšlené, jak Dianu zachránit. Škoda že nemůže požádat otce o dovolení odcestovat už teď. Nechtěla ho ale rozhněvat ještě víc.

„Rozumím,“ řekla tiše Vasilisa.

Otec spokojeně přikývl.

„Zůstaneš v tomto sále přesně hodinu. Dobře si promysli, proč jsem tě za trest přivedl právě sem... Jakmile vyprší doba tvého trestu, otevře se ti zrcadlová chodba vedoucí přímo do vrchního patra věže. A nezapomeň si dnes u Severa vyzvednout brýle, protože zítra před slavností na to nebude čas.“

Severin starší se na dceru naposledy chladně podíval a zmizel ve stříbrném oparu přemístění.

Když odešel, v sále zavládlo hrobové ticho. Vasilisa si najednou uvědomila, že je tu velmi chladno. Zachvěla se, objala si ramena a vydala se průchodem mezi sochami.

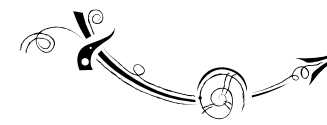
Stejně je to děsivé místo... A představa, že se právě nachází hluboko v podzemí zámku, jí náladu zrovna nezlepšila.

Když procházela kolem kudrnatého chlapce, neudržela se a pohlédla na něj. Ale vtom sebou trhla. Na okamžik se jí zdálo, že se na ni chlapec dívá, tak živé měl oči. Takové pozorné, zkoumavé, dokonce zvědavé. Vasilisa přemohla svůj strach a opatrně se dotkla prolamovaného lemu jeho pravého křídla, ale vmžiku ruku odtáhla, kámen byl ledový.

Ze sochy najednou vystoupil přízračný modrý stín.

Vasilisa tiše vyjekla strachy, ale rázem si zakryla ústa rukama.

„Ahoj,“ pozdravil ji chlapcův tichý hlas. „Jmenuju se Šajm.“

Když si ho pořádně prohlédla, poznala v modré siluetě přízraku obrysy toho stejného kudrnatého chlapce.

„Je v tobě hodně časodějně síly,“ pronesl pomalu. „Vidím v tvém srdci modrou jiskru... Podívej, slétají se k tobě všichni zbloudilí v čase, kteří se nacházejí v tomto sále. A že jich tu je.“

„A co jsou zač, ti zbloudilí?“ zeptala se Vasilisa se zatajeným dechem a mimoděk se rozhlédla. „Jsou nebezpeční?“

Chlapec smutně zavrtěl hlavou:

„Ne, nejsme nebezpeční. Nemusíš se bát těch, co navždy ztratili svůj osud, přišli o své spojení s časem a zbloudili ve věčnosti. Vždyť co je věčnost? Je to jen obraz, tenká přetřhaná nit, vytržená z pavučiny času.“

„Takže ty jsi obraz? A ne přízrak? Nebo je to to samé?“

Na chlapcově přízračném obličejí se objevil letmý úsměv.

„Kdysi jsem byl temný víleník, moji rodiče sloužili u Černé královny. Dalo by se říct, že zbloudilí v čase jsou přízraky... Nebo duchové, kteří navždy ztratili svou sílu. Pozbyli svou schopnost řídit čas. V našem životě je čas to nejdražší, neboť je to cena, za kterou se nabývá věčnost. I když naše věčnost má hořkou pachut.“

„Mluvíš rozumně, jako bys byl dospělý,“ pronesla uctivě Vasilisa.

„Byl jsem začasován před padesáti lety,“ usmál se smutně chlapec Šajm. „Přečetl jsem mnoho knih, ze kterých jsem se dozvěděl myšlenky a výroky velikánů. Takoví jako já stále vysedávají v knihovnách, vždyť čtení je jedno z mála rozptýlení, které nám zůstalo. Rozmlouváme spolu, vyměňujeme si názory. Dokonce bych řekl, že po začasování máme hodně času, ale bohužel to tak není.“

Jejich rozhovor mezitím skutečně zaujal i další zbloudilí v čase. U sochy chlapce-víleníka se slétalo čím dál tím více průzračných modrých stínů. Šeptaly si mezi sebou, ukazovaly na Vasilisu a ty

nejodvážnější přilétaly blíž a zkoušely se dotknout jejích vlasů, oblečení, ale nic z toho se jim nedařilo. Jejich prsty procházely skrz. Vasilisa jejich dotyky necítila, ale stejně jí to bylo nepříjemné. Pozorovala, jak se kruh zbloudilých kolem ní stále zužuje, a dostala opravdický strach.

„Řekni mi, Šajme,“ vyslovila najednou zastřeným hlasem „je možné někoho ztraceného, jako jsi ty, zachránit?“

„Zbloudilého,“ opravil ji přísně chlapec. „Neztratili jsme se někde na ulici nebo v lese. Efer ohnivého kříže uvrhne lidskou duši do bezčasí. Navždy.“

„Ale je možné takového člověka zachránit?“ zeptala se s nadějí Vasilisa.

„Poloduchy zachránit nelze...“ pošeptal jí najednou do ucha tichý nalomený hlas. „Toho, v jehož žilách proudí duchovní krev.“

Dívka se ohlédla. Hlas patřil vysokému klukovi s nepříjemným úsměvem na průzračném obličejí.

Vasilise se znovu udělalo úzko. Ale přesto se zeptala:

„A je možné zachránit ze začasování vílu?“

„Víly usínají navěky,“ zavrtěl hlavou kluk. „Jejich duše se mění v rudé kalichy mrtvých květin...“

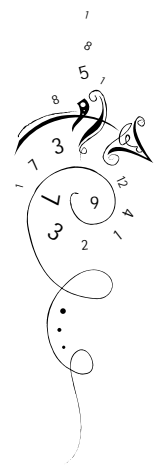
Jeho slova probrala ztichlého Šajma.

„Samozřejmě že zbloudilého lze zachránit!“ pronesl zaníceně. „Kdyby se včas našel někdo, kdo by se za mnou odvážil letět na Pole staročasů... Našel mou květinu a nakreslil ohnivý kříž nad rudým kalichem! Ale bohužel! Čekal jsem a čekal, ale nikdo nepřišel.“

Najednou zavzlykal a zmlkl.

Vasilisa s obavami vyčkávala, až bude pokračovat. Dokonce zapomněla na strach z nesčetných dotyků zbloudilých. Stíny se nejspíš jen chtěly ujistit, že mají živého hosta.

„Čekal jsem na to,“ pokračoval s trpkostí chlapec-víleník, „že někdo přijde, přiloží mou časodějnickou stělu k mému srdci

a vrátí tak do něj čas, vdechne do něj život... Ale ne. Můj květ smrti rozkvetl a já se proměnil v kámen..." Chlapec se neovládl a rozplakal se jako malé dítě.

Vasilise se lítostí a soucitem sevřelo hrdlo.

„Moje kamarádka víla je také začasovaná,“ pronesla tiše. „A já bych ji moc chtěla zachránit. Alespoň se o to pokusit.“

Chlapec-víleník zdvihl hlavu. Za jeho zády se roztáhlo šest křídel a hravě přiletěl až k Vasilise.

„V tom případě si pospěš,“ zadrmolil. „V jednom ze svátků, kdy čas plyne jinak než obvykle, musíš letět na Pole staročasů a najít květinu její smrti – jasně rudý květ, bez ručiček. Pomůže ti ho najít střela spící víly. Poslouchej střelu a ona tě dovede přímo k němu.“

„A když nebudu mít její střelu?“ polekala se Vasilisa.

„Pak se ti to nepodaří. Viděl jsem mnoho živých, kteří bloudili Polem staročasů... Zkoumal jsem pozorně jejich tváře, vždyť sám jsem doufal v záchranu. Ale bohužel, mnozí z těchto odvážlivců nebyli úspěšní: zbláznili se, ztratili naději a... navždy zbloudili v čase. Připojili se k nám. A na Poli staročasů vyrostly nové květiny... V tvém srdci se usídlila neobyčejná jiskra,“ pokračoval náhle rozvážně Šajm. „Přitahuje k sobě zbloudilý. Podívej, kolik jich je kolem tebe! Proto to můžeš vyzkoušet, ano. Třeba se ti to podaří! Prostě poslouchej čas... Ale pamatuj si, že musíš střelou začasovaného nakreslit ohnivý kříž nad rudým ciferníkem jeho květiny. A potom jej vyvést z Pole mrtvých květin, jen tak ho můžeš zachránit.“

Najednou k nim přiletěla hubená průzračná dívka s velmi přísrným obličejem.

„Co to děláš?“ okřikla víleníka. „Vždyť je to ještě dítě! Řekl jsi jí, jaké strašlivé bytosti obývají Pole staročasů? Jak lidé propadají šílenství ze zármutku a zoufalství, protože se jim nepodařilo najít své blízké? Je to strašné místo!“

„Dal jsem jí naději,“ namítl chlapec a zarputile pohodil kudrnatou hlavou. „Ale věz,“ obrátil se k Vasilise, „čím více času uplyne od chvíle začasování, tím slabší bude volání rudého květu staročasu a tím menší bude naděje na záchranu.“

„Opovaž se jí ještě něco říkat!“ vykřikla hystericky dívka. „Nesmí se o to pokoušet!“

„Ne, já to zkusím,“ oznámila odhodlaně Vasilisa. A tiše dodala: „Akorát musím nejdřív získat Dianinu střelu...“

Vtom se v sále něco nepostřehnutelně změnilo. Vasilisa se překvapeně rozhlédla a najednou to pochopila: zmizel šepot začasovaných a šelest jejich přízračných křídel. Ani si nevšimla, že ji všichni dávno obestoupili v těsném kroužku. Kruh se postupně zužoval, protože ti vzadu se tlačili na ty vpředu.

„Zachraň i mě!“ náhle pronikavě zvolala ta samá podrážděná dívka. „Jmenuju se Mili...“

Její hlas zanikl v obecném hlaholu. Najednou všichni začali mluvit jeden přes druhého a Vasilisu přemlouvali, ať najde jejich květ, říkali jí, kde se nacházejí jejich střely, prosili, aby vyřídila vzkaz jejich blízkým. Mluvili všichni současně a jejich slova se slévala v jednotný zlověstný sbor, až už Vasilisa nedokázala rozeznat jediné slovo.

Doslova v modré mlze najednou spatřila tenký stříbrný průřez otevírajícího se přechodu. Uběhla hodina jejího trestu. Automaticky se vydala tím směrem, skrze siluety okřídlených přízračných postav. Při každém netělesném dotyku se vnitřně zachvěla.

„Utíkej!“ zavelel náhle chlapec-víleník a Vasilisa ho okamžitě poslechla. Skočila po hlavě do stříbrného otvoru nultého zrcadla, aniž by doufala v měkké přistání. Jediné, co ji zajímalo, bylo dostat se z toho strašného podzemí přeplněného sochami těch, kteří zbloudili v čase.

